

Canelobres de Santa Maria de Tagamanent

Tagamanent

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Museu Episcopal de Vic
Emplaçament Museu en reestructuració (2001).

Coordenades:

Latitud: 41.73817
Longitud: 2.26733
UTM Est (X): 439074
UTM Nord (Y): 4620966

Classificació

Número de fitxa 08276 - 132
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Objecte
Estil / època: Medieval
Segle XIII
Autoria de l'element: Desconegut.
Estat de conservació Bo
Protecció Física
Accés Restringit
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada accessible
Titular: Bisbat de Vic. Plaça de la Catedral. 08500 Vic.
Fitxes associades:
[Santa Maria de Tagamanent](#)
Autoria de la fitxa Anna M. Gómez
Data de registre de la fitxa: dl., 09/04/2001 - 02:00

Descripció

L'anomenat Canelobre I de Tagamanent és una peça de ferro forjat que fa 1'60 m d'alt i una anella de 52'50 cm de diàmetre; presenta un corona de llum rotatòria, sobre un trespeus amb la base aplanada. La canya és ortogonal i decorada amb dos nusos circulars i un tercer de quadrat per aguantar la corona on es posa el llum. Aquesta corona és formada per quatre barres llises que en la seva base, fan forma de creu; els extrems d'aquestes barres estan acabades amb una flor de lis estilitzada i amb forma de forca o trident d'uns 18'5 cm alt, un dels quals es conserva incomplet. El segon Canelobre de Tagamanent és de ferro forjat i fa 1'80 m alt. Presenta una corona de llum rotatòria formada per quatre barres que s'uneixen en una arandela d'on en surt una estructura en forma de creu. Aquesta corona és dentada per la part de dalt. A la base trobem tres peus aplanats per les puntes que s'uneix a 14 cm del terra formant una canya gruixuda, circular i llisa, de 3 cm de diàmetre, amb dos forats circulars a la part baixa que fa que tingui dos sortints semicirculars a banda i banda. La canya s'estreny per aguantar la corona de llum i acaba en punta per poder sostenir el ciri.

Observacions:

el Museu Episcopal de Vic està actualment en període de remodelació, i no és visitable.

Història

Aquest primer canelobre de Tagamanent s'ha datat del segle XIII i hauria ingressat al Museu Episcopal de Vic, abans del 1893 on té el número d'inventari 1.342 i que s'associaria a un altre canelobre també procedent de Santa Maria i amb el número 1.341. Per altra banda, el segon canelobre de Tagamanent també s'ha datat del segle XIII i hauria ingressat al Museu Episcopal de Vic, en les mateixes condicions que l'anterior, on té el número d'inventari 1.341. La seva ubicació dins el temple de Santa Maria de Tagamanent sembla força clara tot i que se'n pugui precisar l'emplaçament. L'església de Santa Maria es cita per primera vegada a inicis del s. X dC. Aquesta primera construcció romànica el vescomte de Cardona i bisbe de Barcelona, Folc II, la va cedir al, 1098, al monestir de Santa Fe de Conques, amb l'objectiu de que hi fundés un monestir. Aquest, per raons desconegudes no s'arribà mai a fundar, i l'església passà a Sant Pere de Casserres, que era propietat dels vescomtes de Cardona, fins al 1257, tot i que fins el XIV els priors de Casserres presentaven el capellà o rector i cobraven una part de les rendes. Del segle XIV en endavant constarà com a parròquia del bisbat de Vic i a partir del XVII l'església prengué el caire de santuari marià. Tenim poca documentació sobre el terratrèmol del s. XV, però es documenten àmpliament les obres de manteniment i reforma realitzades al s. XVI, afegint-se dues naus laterals i la capella del Roser, es va eliminar el campanar d'espadanya, construint-se un de planta quadrada. A partir del XVIII, va entrar en un progressiu estat d'abandonament que es va accentuar al s. XIX i cap al 1940 la parroquialitat es traslladà a Santa Eugènia. La posició exacta dels canelobres dins el temple, el seu autor i comprador i la seva trajectòria històrica queden per precisar; tot i així poden dir que al llarg del segle XIX es procedí al buidatge de part de mobiliari de l'església i que en aquest cas, dues de les peces van anar al Museu Episcopal.

Bibliografia

MORGADES, J (1893). Catálogo del Museo Arqueológico-Artístico Episcopal de Vich. Vic.
PLADEVALL, A. (1999) CATALUNYA ROMÀNICA vol. XXII. Barcelona, p. 240. PLADEVALL, A. (1999). "Santa Maria de Tagamanent" a El vallès Occidental, el Vallès Oriental. Guies Comarcals. Catalunya Romànica. Ed. Pòrtic. Barcelona, p.178-180 .